

Single-
serie

Eindelijk single

Petra Kruijt

Eindelijk single

Petra Kruijt bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Een jaar single

Eeuwig single

Blauwdruk van geluk

Laat me jou zijn

De mannenmaker

Onder studenten

Lieve ik

Twijfels over België

Gemma & partners

Petra Kruijt

Eindelijk single

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020543643

ISBN audio 9789020543650

NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp b'IJ Barbara

www.petrakruijt.nl

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1

Van den Brink kwam haar kantoor uit, haar leren laptotas over haar schouder, en liep in plaats van naar buiten naar mij toe. ‘Syrah. Wat doe jij hier nog?’

‘Ik werk hier,’ zei ik. Flauw, ik weet het, maar het sprak voor zich dat ik om zeven uur ’s avonds niet aan het lanterfanten was op mijn werkplek. Niet meer, althans. In mijn vroegere leven deed ik dat wel degelijk. Toen ik met Dave samen was, zocht ik constant naar manieren om niet thuis te hoeven zijn, hoewel dat alsnog nooit vaak genoeg lukte.

Nu was ik verlost van de verplichting om naar Dave te gaan en zat ik hier alsnog. Te werken. Omdat ik geen idee had wat ik anders moest doen.

‘Je moet ook aan je rust toekomen,’ zei Van den Brink. ‘Zo hard werken is echt niet nodig.’

‘U bent hier zelf toch ook nog?’ zei ik. Dit leek mij een gevalletje ‘de pot verwijt de ketel dat-ie overwerkt is’. Bovendien wist ik zeker dat ze niet op de plek was gekomen waar ze nu was met een negen-tot-vijfmentaliteit, hoe gezond zo’n mentaliteit ook kon zijn. Van den Brink had op eigen kracht reclamebureau Fosko opgebouwd met een klantenbestand en portfolio waarvoor niets anders paste dan bewondering. Toen ik hier werd aangenomen, zes jaar terug, was ik zo trots als een aap met zeven lullen. Ik kan me nog steeds geen leukere baan voorstellen. Het is een competitieve wereld, maar het was en is nog altijd duizend keer makkelijker dan strijd

leveren met je eigen partner. Hier doen we het samen. We zijn een team en als team nemen we het op tegen andere reclamebureaus. Als een soort sport, en ik ben niet eens goed in sport – ik blijf goed te zijn in reclame.

Dat had ik ook nooit verwacht toen me als jong meisje werd gevraagd wat ik wilde worden. Wat dacht je dan: juf en mama. De ultieme droom.

‘Ik ga wat eten,’ zei Van den Brink. ‘Heb jij al gegeten?’

‘Nee. Ik fiets zo wel langs de supermarkt, komt goed. Ze zijn nog lang niet gesloten.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Kom met me mee. Afsluiten en meekomen. Dat is een bevel.’

‘Ja, baas.’ Ik typte het einde van de mail waarmee ik bezig was, verzond hem en sloot af. Mijn laptop liet ik op kantoor zodat ze niet zou denken dat ik thuis verderging met werken – zoals zij ging doen, vermoedde ik. Was ik toch beter bezig dan zij.

We verlieten het kantoorpand waar Fosko gevestigd was en Van den Brink liep op haar hakken zo snel voor me uit dat ik ineens voor me zag hoe ze een rol zou kunnen hebben in iets als *Sex and the City of Emily in Paris* of *Suits* misschien, want in Rotterdam heb je niet zoveel klinkerstraatjes. Dat maakt het lopen op hakken hier gemakkelijker. Toch kon ik haar niet bijhouden, en mijn hakken waren twee keer zo laag als die van haar.

We gingen gelukkig niet ver. Van den Brink nam me mee naar NRC, Nieuw Rotterdams Café, waar we ook weleens met het team wat gingen drinken als er iets te vieren was. Ik wist niet dat ze ook op random avonden uit eten ging, maar nu ik erachter kwam, vond ik het bij haar passen. Als je zo’n leven leidde – zo’n inkomen had – hoefde je niet te koken.

‘Hoe is het met je?’ vroeg ze toen we aan tafel zaten en een drankje hadden.

‘Eh... ja. Het gaat best goed.’ Het was me onduidelijk waar ze

precies op doelde: hoe het op het werk ging, hoe het ging met mijn recente scheiding, hoe het me beviel in mijn nieuwe huis... Alles bij elkaar vatte 'best goed' het wel samen.

'Fijn. Je hebt best een zware tijd gehad tenslotte.'

Ja, dat was zelfs een understatement. Nadat ik bij Dave was weggegaan op de avond dat mijn vader zijn galerie Bries opende – een feest waar ik natuurlijk bij wilde zijn, maar waar ik van Dave niet naartoe mocht omdat mijn vaders vriendin er was, die volgens hem een slechte invloed op mij had – ben ik niet meer naar hem teruggegaan. Ik trok in Brigittes kamer in het huis dat ze deelde met Jane, haar beste vriendin, omdat Brigitte zelf met mijn vader ging samenwonen. Daar woon ik nu nog steeds en Jane ook, hoewel zij zo vaak bij Pieter is dat ze meer met hem samenwoont dan met mij. Omdat Jane uit een lange relatie kwam toen ze hem ontmoette en zelfstandig wilde zijn, wil ze voorlopig haar eigen plek niet opgeven. Ik vind het goed: zolang ze de helft van de huur betaalt, is ze een prettige huisgenoot. En als ze er is, is het ook echt gezellig. Dus op dat vlak had ik het goed getroffen.

De scheiding was een ander verhaal. Dave wilde totaal niet meewerken in mediation, dus we namen allebei een advocaat in de arm. Die van hem vond dat ik Dave alimentatie schuldig was omdat hij zonder mij niet de levensstandaard kon blijven hanteren die we samen hadden. Jammer voor hem dat we pas drie jaar getrouwd waren, waardoor ik maar anderhalf jaar alimentatie hoefde te betalen. En nog jammerder dat het bedrag 'maar' driehonderd euro per maand is, waar hij niet van kan leven. Maar die uitkomst heeft me wel heel wat tijd, slapeloze nachten en gepeperde facturen van de advocaat gekost. Net als gedoe over werkelijk alle spullen die we samen hadden, waarvan ik uiteindelijk heb gezegd: hou maar wat je wilt houden en dan kijk ik wel door de rest heen.

Ik wilde gewoon zo min mogelijk contact meer met hem hebben toen eenmaal de kogel door de kerk was. Dat Dave precies het

tegenovergestelde wilde, werd me wel duidelijk. Als hij de scheiding tien jaar had kunnen rekken, zou hij het gedaan hebben.

Ook in die periode stortte ik me compleet op mijn werk; op mijn werk en op het inrichten van mijn eigen kamer in mijn nieuwe huis. Ik wilde alles wat aan Brigitte deed denken daar wegwerken, niet omdat ik een hekel had aan Brigitte, maar omdat ik een hekel had aan het idee dat ze daar met mijn vader... nou ja. Met een nieuw verfje, een mooi nieuw vloerkleed en nieuwe meubels was het helemaal van mij.

‘Dat is zo,’ zei ik tegen Van den Brink. ‘Maar dat is nu achter de rug.’

‘En vind je je werk nog leuk?’ vroeg ze. ‘Kijk trouwens even op de kaart, ik weet al wat ik wil, heb jij hier eerder gegeten?’

Ik schudde mijn hoofd en pakte de kaart op. Kennelijk kwam ze hier écht wekelijks. Kende ze de hele kaart uit haar hoofd. De vegetarische delen ervan tenminste. Ik bewonderde haar vegetarisme, een levensstijl die ik een maand had uitgetoetst voor ik het opgaf. Zelfs die maand vond ik al knap van mezelf. Laat staan een heel leven, zoals Van den Brink.

‘Natuurlijk vind ik het leuk,’ zei ik tegen Van den Brink. ‘Het leukste in mijn leven en het beste wat me is overkomen.’

‘Het is je verre van overkomen,’ vond ze. ‘Je bent zelf ook een van de beste mensen bij Fosko.’

Ze maakte me aan het blozen en ik keek naar de kaart. Japanse ramen misschien. Of gegrilde groenten uit de houtskooloven. Ik ging niet tegenover Van den Brink een burger eten, bang dat ze het een onsmakelijk gezicht zou vinden.

‘En wat zijn je ambities?’ ging ze verder.

Het leek wel of we in een functioneringsgesprek zaten, en dat op een doodgewone doordeweekse dinsdagavond.

‘Ik zou graag verder carrière willen maken in de reclamewereld.’

‘Bij Fosko of ergens anders?’

Oei, gewetensvraag. Ik kreeg soms het gevoel dat je onder de dertig nog 'moest' switchen omdat je cv oninteressant was als je bij dezelfde werkgever bleef. Aan de andere kant zou het geweldig zijn als ik hier kansen kreeg om door te groeien. Dan veranderde ik op LinkedIn mijn functietitel en stond het ook mooi. Daarbij wist ik zelf niet naar welk ander reclamebureau ik zou willen.

'Bij Fosko, natuurlijk.'

Van den Brink glimlachte en gaf aan de serveerster die bij ons was gekomen door dat ze de Thaise curry wilde. Ik besloot uiteindelijk te gaan voor de gegrilde groenten.

'Daar ben ik heel blij om,' zei ze. 'Proost.' Ze hield haar bijna lege glas alcoholvrij bier omhoog. Ik tikte er met mijn glas ginger beer tegenaan.

Ze keek me aan en ging verder: 'Ik denk dat ik je binnenkort op een project zet, want we mogen pitchen voor een hele grote.'

'Voor... wie dan?' vroeg ik. Als ze geheimzinnig deed, wilde ze het misschien niet vertellen. Of het was zelfs nog verboden. Of het was in elk geval te vertrouwelijk om midden in de NRC te roepen.

'Voor de overheid, basically. Het gaat om een nieuwe voorlichtingscampagne die ze heel groot willen uitzetten. Als we deze pitch winnen, zetten we Fosko landelijk op de kaart. Ik wil dus de beste mensen met de grootste inzet en daarom dacht ik aan jou.'

'Je zei net dat je vond dat ik minder hard moest werken.'

'Niet minder hard, wel minder lang,' zei ze eenvoudig. 'Als je morgen weer scherp wilt zijn, is het nodig dat je aan je rust komt. Daarom zei ik dat.'

'Goed. Ik zal erop letten.'

'Dank je. Je bent een van de meest creatieve en hardwerkende mensen in het bedrijf, vergeet dat niet.'

Met zoveel lof werd ik weer ongemakkelijk en ik herinnerde mezelf eraan dat ik die verdiende. En dat ik dus mocht zeggen: 'Dank je wel.'

‘Geen dank.’

‘Wanneer gaat dat project van start, denk je?’

‘Hmm, binnenkort. We moeten onze pitch eind volgende maand presenteren, dus hoe sneller we beginnen, hoe beter. Tegelijkertijd moet ik kijken hoe ik dat doe want ik wil je er twee dagen per week voor vrijmaken, dus je andere werk moet worden overgenomen.’

‘Ga ik het dan helemaal in mijn eentje doen?’

Ze lachte. ‘Nee, nee, ik zoek er een projectpartner bij. Twee zijn creatiever dan een.’

‘Oké. Top.’ Ik goot het laatste beetje ginger beer naar binnen en vroeg me af met wie ik zou gaan samenwerken. Bij Fosko werkten in totaal twintig mensen en daarmee was het een reclamebureau van formaat, maar het was alsnog een overzichtelijke groep mensen. Er waren erbij met wie ik graag zou samenwerken en er waren er met wie ik verwachtte al binnen een dag op elkaars lip brainstormen tegen de muren op zou vliegen. Als het Saskia was, zou ik vooral blij zijn. Zij was ongeveer gelijktijdig begonnen bij Fosko en was een jaar ouder dan ik. We konden het goed met elkaar vinden, deden zelfs weleens buiten het werk om wat met elkaar – ze was een soort vriendin geworden, iets wat ik niet meer had verwacht na mijn studietijd. Saskia en ik zouden een topteam vormen, ik wist het zeker. Nu alleen nog afwachten of Van den Brink daar ook van overtuigd was.

Hoofdstuk 2

De rest van de week hoorde ik niks over het project, de pitch en vooral wie mijn samenwerkingspartner zou worden. Ik was razend benieuwd, maar wilde Van den Brink niet lastigvallen met vragen hierover. Ze zou er vast wel mee komen zodra ze een keuze had gemaakt. Misschien volgende week.

Op vrijdagavond was Jane even thuis en at ik met haar samen. Zij kookte, wat heel relaxed was: al de tweede avond in deze week dat ik zelf niet hoefde te koken. ‘Jij verdient wel een break,’ zei ze, ‘en Pieter kookt zo vaak voor mij dat ik dacht: ik pay het forward.’

Wat ze maakte was de lekkerste tajine die ik ooit had gegeten en er bleef zelfs over nadat we allebei dubbel hadden opgeschept. Dat restant mocht ik van haar bewaren om morgen als lunch te eten. Nadat we samen hadden gegeten, verdween Jane naar haar kamer en deed ik de vaat, het minste wat ik kon doen nu ze me zo in de watten had gelegd. Een halfuur later kwam ze in een jurkje haar kamer uit.

‘Ga je ergens naartoe?’

‘Pieter heeft een feestje en ik ben ook uitgenodigd.’

‘O, superleuk. Wat voor feestje?’

‘Een vriend van hem is tien jaar getrouwd.’

‘Jeetje, tien jaar,’ zei ik, wetende dat ik op die leeftijd ook makkelijk tien jaar getrouwd zou zijn geweest als ik niet gescheiden was. Pieter was vierendertig en als die vriend van hem dat ook was, was hij dus op zijn vierentwintigste getrouwd. Precies de leeftijd

waarop ik ook in het huwelijksbootje stapte. Veel te jong, vond ik achteraf, en nogal ondoordacht. Vooral dat laatste. Op je vierentwintigste kon je best toerekeningsvatbaar genoemd worden, dus als ik naar mijn gevoel had geluisterd, had ik hard van Dave weg moeten rennen voordat dat bootje zich losmaakte van de vaste wal. In plaats daarvan dobberde ik midden op de zee toen ik eruit wilde springen en terug moest zwemmen naar land.

Met mijn vader, Brigitte en Jane als reddingsboeien haalde ik het. 'Tja, zo gaat dat. Het telt vanzelf op.'

'Zolang ze maar gelukkig met elkaar zijn.'

'Dat geloof ik wel,' zei Jane. 'Ik denk dat ik naderhand met Pieter mee naar huis ga, dus ik zie je dan... morgenavond weer. Licht eraan.'

Ik grinnikte, want het lag er altijd aan met Jane. 'Kijk maar wat je doet. Ik red me wel als je daar blijft. Heel veel plezier en ik zie je gauw weer.'

'Dank je!' riep ze. Ze pakte haar jas van een stoel waarbij hij over de rugleuning hing – dingen zoals een kapstok of andere hulpmiddelen om je leven te organiseren gebruikte Jane nauwelijks, wat me telkens weer verbaasde van een mondhygiëniste. Ik was blijkbaar nogal bevooroordeeld als het ging om mondhygiënisten.

Omdat ze vooral veel bij Pieter was, hoefde ze in elk geval geen logeertas in te pakken. Dat zou ze nog eerder hier moeten doen, hoewel ze haar eigen lade had in ons badkamermeubel met shampoo, haar tandenborstel, dagcrème en dat soort dingen, en in haar kledingkast had ze een selectie kleren zodat ze altijd iets had om aan te trekken als ze hier per ongeluk verzeild raakte. Ik bedacht dat dat weleens de reden kon zijn dat ze hier was: de jurk die ze aanhad, hing niet bij Pieter, dus ze moest hierheen om zich om te kleden. Jane was een schat en greep die gelegenheid gelijk aan om met mij bij te praten en voor me te koken.

Verder had ik er geen moeite mee dat ze er haast nooit was. Het was wel lekker rustig. Het enige nadeel was dat ik nooit van

tevoren wist of ze er was. Ik kon haar niet vragen om een schema door te geven; ze woonde hier net zo goed als ik en in haar eigen huis mocht ze binnenvallen zoals ze wenste.

Met weer zo'n door Van den Brink voorgeschreven rustige avond ging ik naar Netflix. Ik was net klaar met *Emily in Paris*, wat ik jammer vond ook al was het een en al fluff, en wilde iets soortgelijks. In mijn aanbevelingen stond iets over een vrouwentijdschrift in New York, *The Bold Type*, en ik was meteen alweer om.

Misschien was dát een leuke carrièremove, bij een tijdschrift gaan werken.

Meteen nadat ik het had bedacht, moest ik om mezelf lachen. Alsof er nog werk was bij een vrouwentijdschrift. Die gingen een voor een ter ziele, hoe jammer ik dat ook vond.

Tijdens het kijken pakte ik automatisch mijn telefoon erbij om te kijken of ik nog nieuwe matches had. Ik had mijn meldingen uitstaan zodat ik tijdens mijn werk niet afgeleid raakte door mannen die met me wilden afspreken. Meestal kwam dat niet verder dan één date, hooguit twee, want relatiemateriaal had ik nog niet ontdekt. Misschien was ik daar ook zelf niet echt naar op zoek, want ik had een relatie gehad. Een relatie waarvan ik wel een tijdje moest bijkomen.

Ik had inderdaad een paar nieuwe matches en ik bekeek hun profielen om te kijken of ik er nog steeds iets leuks aan vond. Een van de mannen sprak me wel aan, ene Diederik die eruitzag alsof hij zichzelf en het leven niet al te serieus nam. Ik beantwoordde zijn berichtje, een leuk openingsberichtje: *Hoi Syrah, hou je van dansen?*

Hij verdiende al pluspunten omdat hij geen grapje had gemaakt over mijn naam, een concrete vraag had gesteld en dan ook nog een vraag waarop ik positief kon antwoorden, want ja, toevallig hield ik heel erg van dansen. Dat liet ik hem weten en ik vroeg hem, omdat ik ook een vraag wilde stellen, of hij hield van sjansen.

Natuurlijk, kreeg ik terug. *Dansen en sjansen, mijn twee grootste*

hobby's.

Ik moest om hem lachen. De rest van de avond bleef ik met hem praten en naarmate ik langer aan het chatten was, vergat ik naar de serie te kijken. Dat gaf niet, het contact met Diederik was minstens zo entertainend. Verre van relatiemateriaal, wel een relaxed type. Voor ik wist wat ik deed, stemde ik ermee in om zaterdagavond wat met hem te gaan drinken en dan ergens te dansen.

Ken je de NRC? vroeg hij.

Daar ben ik van de week nog geweest met mijn baas, stuurde ik bevestigend terug.

Eh... wat doe jij voor werk?

Heel gewoon kantoorwerk. We waren daar voor een werkbepres-king.

Toch ben ik nu al jaloers op hem, schreef Diederik.

Grappig dat hij meteen aannam dat Van den Brink een man was, enkel omdat ze de baas was. In werkelijkheid was ze verre van mannelijk en had Diederik waarschijnlijk een nier afgestaan om met haar op date te mogen; hij had beter jaloers kunnen zijn op mij. Van den Brink datete echter niet. Ze had haar liefdesleven on hold gezet om Fosko groot te maken en dat beviel haar zo goed dat ze het zo had gelaten.

Morgen krijg jij je kans, zei ik. *Ik ga nu slapen.*

Ja, ik ook. En aan je denken.

Heel even klonk dat bijna te lief om waar te zijn, tot ik besepte op welke manier hij aan me zou denken.